

הבר", ביקשה חיה נוי, הבלוגית התמירה, ירוקת העיניים, "אולי אתה יכול לזוז קדימה? אתה דורך לי על השמלה".

"מצטער", השיב לה קול צרוד, "אפילו זנב של חתול לא יכול לעבור בדוחק הזה". חיה הייתה נרגזת ומאוכזבת. לילה זה — ליל נשף הסטודנטים החיפאי המסורתי שנערך ב־14 לאפריל — היה צריך להיות אחד המאורעות החגיגיים בחייה. היא שמעה גדולות ונצורות על הנשף הזה. סיפרו לה שמאות סטודנטים השקיעו רבבות ימי עבודה ולירות בהתקנת מערכת־תאורה, הבאת מתקנים שונים של הלונה־פארק, הקמת מדורי־גהינום, גן־עדן, מולין רוז', מועדון מקסיקני ומועדון וינאי. היא הייתה משוכנעת שהיא תוכל לבלות כהלכה, להפגין את שמלת־הנשף החדשה שלה לעיני מכרותיה המלאות קנאה, היא האמינה להודעות החזאי של שדה־התעופה בלוד, שהכריז כי מזג־האוויר יהיה נוח, יאפשר להמוני חובבי־השעשועים להתבדר כהלכה לא רק באולמות הסגורים, אלא גם במתקני־הנשף תחת כיפה השמים.

אולם החזאי טעה בחישוביו: הגשם ירד. היה זה גשם טורדני דקיק, חודר עד לעצמות. שהברית את שמונת אלפי אורחי־הנשף ממתקני הלונה־פארק וממשטח־השולחנות הגדול אשר לפני הבמה הראשית, אילץ אותם לחפש מחסה במסדרונות־הטכניון. הדוחק היה איום: שמלות נמככו, חליפות

הכסף נשפך כמו מים

אחרים הלכו לנשף. מפני שכולם הולכים לשם, מתוך תקווה לזכות במכונת־הנרי ג'יי או פשוט מתוך רצון להשתעשע. כל אלה לא באו על סיפוקם, מלבד המאושר שזכה במכונת, והמאושרות שזכו בבחירות מלכת־הנשף. בשעת לילה מאוחרת, שרכו זוגות עייפים את דרכם החוצה כשארנקהם ריקים, ובמוחם מנקרת השאלה: האם זה היה כדאי?

נשף הסטודנטים החיפאי נערך השנה בסינא תאורה מפוארת, מתקני שעשועים, שמלות מהודרות, צפיפות, וגשם בלתי־פוסק. אלפי הווגות שנוזעקו למקום מכלי קצות הארץ באו לנשף מטעמים שונים: הנערות והנשים רצו בעיקר להפגין לעיני כל את שמלותיהן היקרות. חלקם של הגברים מצא כאן הודמנות מתאימה להראות את דם הרחבה וארנקם הרחב לא פחות.

המועטים שזכו לעלות על במות הריקודים היו מאושרים, זוג צעיר זה קורן משמחה: סוף סוף אפשר גס להשתעשע!

ערב יקרות נתקמטו.

כל ישראל רשעים

"הגשם כמעט ופסק", נשמע קול מתיך ההמון הצפוף. אורחי־הנשף מיהרו לנצל את ההודמנות, החלו לנוע לאיטם לעבר האולמות הסגורים המעטים.

אולם־הגהינום, המקושט בציורי שדים טובים למדי, היה מלא עד אפס מקום. דומה היה כי כל יושבי־הבל הינם רשעים, רשעים מרושעים. תזמורת־ריקודים ניגנה בקצב סוער, אך הרוקדים היו מעטים ביותר: פשוט לא היה מקום.

"זה גהינום במאה אחוז", אמר נתן כוהן, נהג המוניות החיפאי, גבה־הקומה והמ־שופם, "יש פה כל העינויים הדרושים: חום, מחנק, מחירים זועזעים, בעד פלפל צריך לשלם חצי לירה, ובעד כוסית קוניאק — לירה וחצי. יש תזמורת ואי אפשר לרקוד. יש תוכנית, ואיש אינו יכול לראות אותה".

"המתירים אינם מפחידים אותי", התערב בשיחה המהנדס הצעיר אברהם רון, "חזיתי את זה מראש. על כן אכלתי ארוחת־ערב עוד לפני שבאתי לנשף, והבאתי אתי בקבוק־משקה לרימום מצב־הרוח". ובדברו תסח על כיסי־מעילו הנפוחים למדי.

המתירים הגבוהים לא הצטמצמו לתחום שלטונו של השטן. הם פלשו גם לגן־העדן, שהיה מצויד באולם־משחקי־מזל

